

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 2018200336
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2018200336.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: ROMANDO, s. r. o., so sídlom Prietrž 187, IČO: 36 250 511, zast.: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/145/2018-75 z 9. októbra 2019 (ECLI:SK:KSTT:2019:2018200336.2), v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na plnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na orgánoch finančnej správy

1. Žalovaný rozhodnutím č. 101903241/2018 z 26.09.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej len „správca dane“) č. 101120437/2018 zo 07.06.2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým správca dane podľa § 155 ods. 1 písm. f) bod 2 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi pokutu vo výške 6210,10 € (ďalej len „pokuta“) za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku - uplatnenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie august 2014 vo výške, ktorá je väčšia ako nadmerný odpočet, ktorý si mal uplatniť podľa zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

2. Správca dane podľa odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vychádzal z toho, že žalobca si

daňovým priznaním podaným 25.09.2014 k dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2014 uplatnil nadmerný odpočet vo výške 88.988,54 €, pričom za toto zdaňovacie obdobie nepodal dodatočné daňové priznanie. Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu, ktorá sa začala dňa 24.05.2016, pričom žalobcovi bolo doručené dňa 20.06.2016 oznámenie o rozšírenie daňovej kontroly o kontrolu DPH za zdaňovacie obdobia január 2014 až november 2014. Na základe výsledkov tejto daňovej kontroly bolo vydané rozhodnutie č. 101007896/2017 z 22.05.2017 (právoplatné 12.06.2017, ďalej len „rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane“), ktorým bol žalobcovi znížený nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie august 2014 na sumu 54.088,54 €, a rozdiel dane bol určený v sume 34.900,00 €. Správca dane ďalej aplikoval § 154 ods. 1 písm. g), § 155 ods. 1 písm. f) bod 2, ods. 2, ods. 5 a ods. 7 Daňového poriadku, a pokutu uložil vo výške 10 % ročne zo sumy, o ktorú správca dane znížil nárok uplatnený v daňovom priznaní za 650 dní (od 26.09.2014 - deň po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania, do 06.07.2016 - deň po uplynutí 15 dní odo dňa doručenia oznámenia o rozšírení daňovej kontroly).

3. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia reagoval na odvolacie námietky žalobcu tak, že rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane sa považuje za zákonné, ak nebolo zrušené príslušným orgánom. Zdôraznil princíp legality a mal za to, že Daňový poriadok neukladá správcovi dane pri ukladaní pokút viesť daňové konanie pred vydaním rozhodnutia, nedošlo ani k porušeniu zásady súčinnosti, zásady zákonnosti a právnej ochrany. Žalovaný uviedol, že predmetom odvolacieho konania neboli námietky proti právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu o vyrubení rozdielu dane (ktoré sa stalo nespochybniteľným podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia) a proti miestnemu zisťovaniu a zápisnici z neho z 24.10.2017.

4. Zároveň považoval žalovaný za irelevantnú námietku žalobcu, že:

- na základe prijatej spornej faktúry zo dňa 19.08.2014 nadobudol od dodávateľa (EURO-KP, s.r.o.) kompletnú technológiu dvojkotlovej pestovateľskej pálence s príslušenstvom,
- keďže však zariadenie nevyhovovalo technickým podmienkam, muselo byť demontované a vrátené dodávateľovi, k čomu bol vystavený dobropis z 26.06.2015 k spornej faktúre, a
- ten istý dodávateľ potom dodal na základe dodávateľskej faktúry z 29.06.2015 žalobcovi nové technologické zariadenie pestovateľskej pálence, ktoré už bolo technicky vyhovujúce;
- žalobca na základe toho (potom, ako si za zdaňovacie obdobie august 2014 uplatnil právo na odpočítanie dane v sume 34.900 €) v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2015 priznal daň na základe opravnej faktúry (dobropisu) v sume 34.900 €,
- v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2015 si uplatnil právo na odpočítanie dane na základe faktúry z 29.06.2015 vo výške 34.900 €,
- správca dane vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane, avšak odvolanie proti nemu považoval pre neodstránenie jeho nedostatkov za nepodané,
- následne žalobca využil právo na podanie dodatočného daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie jún 2015, ktorým upravil riadok č. 28 daňového priznania tak, že pôvodne uvedenú sumu 34.900 € už neuviedol, na základe čoho vykázal na r. 37 rozdiel dane vo výške 34.900 € a na riadku č. 38 uviedol sumu 34.900 €, k čomu bol donútený okolnosťami navodenými správcou dane, keďže inak by bol zaťažený daňou za vrátenie zariadenia dvakrát, čo je v rozpore s princípom daňovej neutrality; žalobca tvrdil, že v cene prvého zariadenia zaplatil DPH svojmu dodávateľovi, čo správca dane výkonom daňovej kontroly neuznal a nárok na odpočítanie dane v zdaňovacom období august 2014 nepriznal; žalobca však v súlade so zákonom o DPH v zdaňovacom období jún 2015 sám priznal pôvodne odpočítanú daň z titulu doručenia dobropisu,
- pretože však správca dane prijal záver, že na základe faktúry z 19.08.2014 k dodaniu tovaru neprišlo, nemohlo prísť ani k vráteniu nedodaného tovaru, a teda k dôvodu vydania dobropisu, ktorý mal za následok vrátenie pôvodne odpočítanej dane, pričom však podľa žalobcu tento záver správcu dane absolútne odporuje skutočnosti,
- správca dane na základe dodatočného daňového priznania žalobcu k DPH za zdaňovacie obdobie jún 2015 vykonal miestne zisťovanie, pričom žalobca uviedol, že z miestneho zisťovania vyplynulo, že mal daňové doklady, ktoré správca dane opäť neposúdil správne a rozpore so zásadami správy daní prijal záver, že si žalobca dodatočným daňovým priznaním (za jún 2015) uplatňuje odpočítanie dane z

technologického zariadenia pálenice, ktoré mu nebolo uznané v zdaňovacom období august 2014,
- správca dane odignoroval skutočnosť, že žalobca má opravnú faktúru, ktorá opravuje faktúru z 19.08.2014, a že právo na odpočítanie dane z faktúry z 29.06.2015 si uplatnil už v riadnom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2015.

II.

Konanie na správnom súde

5. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca včas správnu žalobu prostredníctvom advokáta na Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“), ktorý rozsudkom č. k. 20S/145/2018-75 z 09.10.2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) pre čiastočnú nepreskúmateľnosť ako aj pre nesprávne právne posúdenie z dôvodu nesprávneho výpočtu uloženej sankcie podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil preskúmané rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; priznal tiež žalobcovi právo na náhradu trov konania. Podľa správneho súdu žalovaný ako aj správca dane pri určovaní výšky pokuty neprihliadal na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu.

6. Správny súd považoval za nepochybné, že žalobca ako daňový subjekt si v zdaňovacom období august 2014 neoprávnene uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry zo dňa 19.08.2014 od spoločnosti EURO-KP, s.r.o. v sume 34.900 € za nákup a montáž technológie dvojkotlovej pestovateľskej pálenice. Podľa tvrdenia žalobcu toto zariadenie nevyhovovalo technickým podmienkam, a preto bolo vrátené dodávateľovi. Na základe tejto skutočnosti bol vystavený dobropis č. 30150001 k vystavenej faktúre č. 20140004 zo dňa 26.6.2015. Následne spoločnosť EURO-KP, s.r.o. dodala na základe dodávateľskej faktúry č. 20150018 zo dňa 29.6.2015 žalobcovi nové technologické zariadenie pestovateľskej pálenice, ktoré už bolo po technickej stránke vyhovujúce. Žalobca si v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2014 uplatnil právo na odpočítanie dane na základe faktúry č. 20140004 vo výške 34.900 €, následne v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015 priznal daň na základe opravnej faktúry - dobropisu č. 30150001 vo výške 34.900 €. V daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015 si uplatnil právo na odpočítanie dane na základe faktúry č. 20150018 vo výške 34.900 €.

7. Vzhľadom k týmto skutočnostiam podal dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015, ktorým upravil riadok 28 daňového priznania „oprava odpočítanej dane podľa § 53 zákona (+/-) tým, že pôvodne uvedenú sumu vo výške 34 900 eur v dodatočnom daňovom priznaní už neuviedol. Na základe toho v dodatočnom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015 vykázal rozdiel na riadku č. 37 vo výške 34.900 € a na riadku č. 38 uviedol sumu mínus 34.900 €.

8. Za tohto skutkového stavu možno podľa správneho súdu konštatovať, že žalobca si z vlastnej iniciatívy v zdaňovacom období jún 2015, v súlade so zákonom o DPH, priznal pôvodne odpočítanú daň z titulu doručenia dobropisu, čo nakoniec potvrdil aj samotný správca dane. Tento na základe podaného dodatočného daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015 vykonal miestne zisťovanie, z ktorého bola spísaná zápisnica č. 102238128/2017 zo dňa 24.10.2017, v ktorej bolo uvedené, že „daňový subjekt ROMANDO s.r.o. prijal dobropis č. 30150001 (k fa č. 20140004) vo výške DPH 34.900 € a tiež fa č. 20150018 za dodanú technológiu, dátum plnenia 29.6.2015 v sume DPH 34.900 €, ktoré boli priznané v daňovom priznaní za obdobie jún 2015. V dodatočnom daňovom priznaní zo dňa 3.10.2017 si daňový subjekt uplatňuje nadmerný odpočet DPH v sume 34.900 € za nákup technológie pálenice, ktorý nebol priznaný v zdaňovacom období august 2014, ale v skutočnosti bolo toto plnenie dodané v júni 2015“. Možno teda podľa správneho súdu konštatovať, že k dodaniu zariadenia v zdaňovacom období august 2014 nedošlo, avšak správca dane neprihliadol na skutočnosť, že právo na odpočítanie dane z faktúry č. 20150018 si žalobca uplatnil v riadnom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015, kedy mu bolo technologické zariadenie aj dodané, čo konštatoval aj správca dane v rozhodnutí č. 101007896/2017 zo dňa 22.5.2017.

9. Správny súd uviedol, že pri výpočte pokuty za správny delikt, ktorým je porušenie daňových povinností peňažnej povahy (t.j. zaplatiť daň alebo rozdiel dane, alebo vrátiť sumu neoprávneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu po ustanovenej lehote alebo v inej výške, akú mal daňový subjekt zaplatiť alebo si uplatňoval) pri podaní daňového priznania k DPH a po daňovej kontrole, by mal správca dane brať do úvahy aj dobu trvania (počet dní) tohto protiprávneho stavu; čím sa správca dane v predmetnej veci náležitým spôsobom nezaoberal. Právna istota a spravodlivosť ako princípy materiálneho právneho štátu podľa správneho súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarca v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia, chrániť závažný verejný záujem. V danom prípade mal správny súd za to, že správca dane neprihliadal na správanie sa žalobcu a na skutkové okolnosti, za akých si žalobca uplatnil odpočet, keď sám žalobca už v daňovom priznaní podanom za zdaňovacie obdobie jún 2015 priznal daň, ktorú správca dane vyrubil za zdaňovacie obdobie august 2014.

10. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že boli porušené jeho procesné práva (nemohol sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia), správny súd uviedol, že uloženie pokuty z rozdielu dane je povinnosťou správcu dane a zodpovedá tomu i oprávnenie správcu dane konať a konanie začať bez oznámenia, pretože žiadne dokazovanie v konaní o uloženie pokuty sa nevykonáva.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalovaného

A)

11. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť tvrdiac, že správny súd vec nesprávne právne posúdil (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). Sťažovateľ navrhol rozsudok správneho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľ tvrdil, že správca dane postupoval v súlade s Daňovým poriadkom. Argumentoval, že Daňový poriadok neumožňuje postup vyžadovaný správnym súdom, teda prihliadnutie na správanie sa žalobcu a na skutkové okolnosti, za akých si žalobca uplatnil odpočet a sám si priznal v daňovom priznaní za jún 2015 daň, ktorú správca dane vyrubil za zdaňovacie obdobie august 2014. Podľa sťažovateľa Daňový poriadok definuje správne delikty aj spôsob výpočtu pokuty, pričom aj správny súd mal za nepochybné, že sa žalobca dopustil správneho deliktu podľa § 154 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku. Poukázal na ustanovenia § 155 ods. 1 písm. f) bod 2, ods. 2, ods. 5, § 16 ods. 9 Daňového poriadku, pričom uviedol, že pokuta bola v danom prípade vypočítaná odo dňa nasledujúceho po dni uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie august 2014 do dňa po uplynutí 15 dní odo dňa doručenia oznámenia o rozšírení daňovej kontroly.

13. Sťažovateľ poukázal na zásadu zákonnosti a okrem iného uviedol, že orgány štátu nemôžu konať podľa úvahy a z vlastného rozhodnutia iným ako ustanoveným spôsobom. Správca dane bol povinný uložiť pokutu spôsobom definovaným Daňovým poriadkom, pretože ide o obligatórne ustanovenie zákona, ktoré musí dodržať, teda nie je na úvahe správcu dane, či pokutu uloží a v akej výške, a nemôže prihliadať na žiadne skutočnosti, ktoré zákon nestanovuje. Na tom podľa sťažovateľa nič nemení ani skutočnosť, že odpočítaná daň žalobca opravil v riadnom daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie jún 2015 a že rozdiel dane, o ktorý bol nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie znížený po daňovej kontrole, si žalobca uplatnil v zdaňovacom období jún 2015 podaním dodatočného daňového priznania z 03.10.2017.

B)

14. Žalobca navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť a uviedol, že sťažovateľ zjavne neprihliada na § 155 ods. 4 Daňového poriadku, v zmysle ktorého správca dane pri určovaní výšky pokuty prihliada na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu. Sťažovateľ podľa žalobcu vôbec nebral do úvahy námietky žalobcu týkajúce sa obdobia, za ktoré mala byť výška pokuty vypočítaná, keď žalobca sám v

daňovom priznaní za jún 2015 priznal daň, ktorú správca dane vyrubil za august 2014. Žalobca trval na tom, že pokuta sa mala počítat' do dňa podania daňového priznania za obdobie jún 2015, keďže nebolo podané dodatočné daňové priznanie z titulu priznania pôvodne odpočítanej dane, ale bolo podané riadne daňové priznanie v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 zákona o DPH. Sťažovateľ teda podľa žalobcu nebral do úvahy trvanie protiprávneho stavu.

IV.

Právne závery kasačného súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „Najvyšší súd“, alebo „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.04.2021 po tom, ako bol termín vyhlásenia rozhodnutia predpísaným spôsobom zverejnený.

16. Kasačný súd mal za úlohu posúdiť, či rozsudok správneho súdu neodporoval zákonu, pričom však bol viazaný dôvodmi uplatnenými v kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ namietal proti právnemu posúdeniu veci správnym súdom v podstate len to, že Daňový poriadok neupravuje postup naznačený správnym súdom, teda prihliadnutie na správanie sa žalobcu a na to, že si sám vyrubil a priznal daň. Taktiež argumentoval, že bol povinný uložiť pokutu spôsobom definovaným Daňovým poriadkom, pričom nie je na úvahe správu dane, či pokutu uloží a v akej výške a nemôže prihliadať na skutočnosti, ktoré neustanovuje zákon.

17. Kasačný súd dáva do pozornosti záver správneho súdu, že princípy materiálneho právneho štátu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprímerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani vtedy, ak zákonodarcia v záujme generálnej prevencie chcel prísnosťou a výlučnosťou výšky sankcie bez úpravy kritérií jej uloženia chrániť závažný verejný záujem. Tento záver správneho súdu nebol sťažovateľom relevantne spochybnený, keď sa sťažovateľ sústredil len na otázku viazanosti textom zákona.

18. Z formulácie ustanovení § 155 ods. 1 písm. f) bod 2, ods. 2 Daňového poriadku je zrejmé, že ide o osobitné ustanovenia k § 155 ods. 4 Daňového poriadku, a teda majú pred ním prednosť; toto všeobecné ustanovenie je naopak treba vždy aplikovať pri ukladaní pokút ustanovených rozpätím, umožňujúcim skutočnú správnu úvahu. V danom prípade teda sťažovateľ správne porozumel, že samotné ustanovenie § 155 ods. 4 nie je tým, ktoré by ho malo viesť k v každom jednotlivom prípade k prihliadnutiu na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu. Táto jeho povinnosť však v hraničných prípadoch vyplýva z čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. K obdobným záverom dospel kasačný súd v rozsudku sp. zn. 1Sžf/50/2016 z 28.11.2017 (ECLI:SK:NSSR:2017:7014201538.1). Kasačný súd zároveň rozumie tomu, že v každodennej činnosti správnych (finančných) orgánov je oveľa jednoduchšie neposudzovať v každom jednotlivom prípade zachovanie princípu proporcionality v jeho ústavno-právnom význame; napokon možnosť naznačeným spôsobom (bez výslovného ustanovenia zákona) znižovať výšku sankcie sa aj s ohľadom na neslávnu (korupčnú) minulosť niektorých štátnych orgánov môže javiť ako nebezpečná.

19. Kasačný súd však upozorňuje na to, že správny súd zrušil preskúmané rozhodnutie aj pre jeho čiastočnú nepreskúmateľnosť. Kasačný súd sa domnieva, že s ohľadom na osobitné okolnosti prípadu žalovaný musí rešpektovať právny názor správneho súdu a skutočne vziať v prejednávacom prípade do úvahy závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu. Je treba si uvedomiť, že ide o správne trestanie, pri ktorom sa primerane uplatňujú i trestnoprávne princípy ukladania sankcií (§ 34 ods. 4 zákona č. 300/2015 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov) a preto je nevyhnutné mať na zreteli i všeobecné kritériá primeranosti a spravodlivosti sankcie, ak si to okolnosti prípadu vyžadujú.

20. Žalovaný (prípadne správca dane po možnom zrušujúcom rozhodnutí žalovaného) by mal na základe pokynu súdnej moci podrobne sumarizovať a vyhodnotiť skutkový stav tak, aby dospel k jasným záverom týkajúcim sa závažnosti správneho deliktu a trvania protiprávneho (teda škodlivého) stavu, teda aj otázky, kedy došlo k odstráneniu tohto protiprávneho stavu.

21. Kasačný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že za dôležitú hodnotu v daňovom práve považuje aj prehľadnosť a jednoznačnosť daňového režimu. Nie je známe, že by žalobcovi niečo bránilo podaním dodatočného daňového priznania za august 2014 priznať, že si uplatnil neexistujúce právo na odpočítanie dane. Je nevyhnutné zväziť, či v konkrétnom prípade nedošlo k obchádzaniu daňových povinností, resp. či v dôsledku reťaze udalostí nedošlo k predĺženiu uvažovaného protiprávneho stavu (napríklad podaním dodatočného daňového priznania za jún 2015, z ktorého sa už zrejme „vytratila“ oprava v zmysle § 25 ods. 1 zákona o DPH). Preto musí aj aplikácia zmierňujúceho výkladu (in dubio mitius, ako i ústavný zákaz neprimeraného trestu) sankčného ustanovenia prihliadať na všetky súvislosti, vrátane zohľadnenia rizika vyhnutia sa zodpovednosti v dôsledku formálnej izolovanosti daňových konaní vo vzťahu k jednotlivým zdaňovacím obdobiam.

22. Ďalej kasačný súd dáva do pozornosti, že keby žalobca postupoval takpovediac riadnym spôsobom, teda namiesto ním deklarovanej opravy daňového základu v daňovom priznaní za mesiac jún 2015 by podal dodatočné daňové priznanie za mesiac august 2014, bola by mu v zmysle § 155 ods. 5 uložená pokuta vo výške 3 % za zistené rozhodujúce obdobie, namiesto 10 % pokuty, ktorá mu bola uložená za správny delikt, ktorý bol v súdnej veci ustálený a v zásade nesporný. Pri zohľadnení tohto faktu potom naozaj vzniká pochybnosť, či si žalobca nejako pomohol, keď nepodal dodatočné daňové priznanie, ale riešil situáciu tak, ako to zákon (v časti o ukladaní sankcií) nepredpokladal.

23. Kasačný súd teda v medziach a na základe dôvodov uplatnených v kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná. Od žalovaného aj kasačný súd očakáva, že v prípadnom novom rozhodnutí o pokute (pozri aj § 72 ods. 2 S.s.p.) zohľadní žalobcom tvrdené námietky voči určení konca obdobia, za ktoré sa ukladá pokuta, a zaujme k nim odôvodnený záver.

24. O trovách konania kasačný súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p., keďže kasačná sťažnosť žalovaného bola neúspešná, čo znamená v tomto konaní úspech žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.